

alia mittam, in quibus longè alia ratio istorum, qui tum, hominum; ab illis, qui post Diluvium nati sunt. Sanè ne nunc quidem mirum sit, linguam unam, per unam aut alteram ætatem, quanquam multæ interim contingant rerum commutationes, puram illibatamque, (præcipuè si ejusmodi sit populus, cui patrii cura studiûmque sit sermonis,) conservare. Quid autem tot anni ab orbe condito ad Diluvium, in ista tanta longævitate; quàm quod nunc nobis ætas una sit, alterâve? Illorum autem qui post diluvium, aut saltem post turrim Babylonicam vivere cùm non alia ferè ratio, quàm qui nunc sunt hominum fuerit: non aliter potuisse, (sine miraculo:) quin ista varietas tandem aliquando contingeret rectè concludimus.

Jam testatur Sacra Scriptura, cùm una omnium quantum erat hominum ante cœptam ædificationem, lingua esset, immissam tunc *lingua*, vel *sermonum* confusionem à Deo, quâ coacti à cœptis desistere, alii in alia terrarum loca sparsi sint. Eò autem potissimum spectasse istam structionem, ut ab imminente

